

Հովհաննես Թումանյան

Հայի զարմանքը

Նվեր պ. Գևորգ Տեր-Դավթյանին՝ իր բեմական
գործունեության քսանհինգամյակին

Մեր բեմի ծիծաղ, քսանհինգ տարի
Դու հրրճվանք տվիր այսքան սրտերի.
Անձայն թաքցրիր ցավերդ ներքին,
Եվ այդ հանճարեղ ծաղրը քո դեմքին

Դարձար հայկական բեմի պարծանքը.
Բայց այդ չըշարժեց հայի զարմանքը:

Միրելիդ մեռավ, և նա դազադում՝
Դու խեղկատակի դեր էիր խաղում.
Միմոսի ճամուկ, երկայն գրդակով,

Ծիծաղում էիր հրգոր կատակով,
Չսպելով հոգուդ անհուն տանջանքը.
Այդ էլ չըշարժեց հայի զարմանքը:

Քո շրքեղ խաղով մարդիկ հիացան,
Ծափեր զարկեցին ու գոհ հեռացան.

Դու տուն գնացիր հոգնած, վաստակած,
Ոչ փող ունեիր, ոչ մի պատառ հաց,

Եվ սակայն տարար այդ շարքաշ կյանքը.
Այդ էլ չըշարժեց հայի գարմանքը:

Դու քո ահագին, հսկա շնորհքով

Շատ տառապեցիր անտրտունջ հոգով,
Աղբատ, անընկեր, անօգ ու անգործ
Երկար շրջեցիր փողոցից փողոց,
Վերջը գնացիր ու մտար բանկը.
Այդ էլ չըշարժեց հայի գարմանքը:

Բայց չըկարացիր քեզ լավ մշակել,
Եվ ինչպես շատերն էին գուշակել,
Համաշխարհայի՛ն արտիստ չըդարձար,
Ոչ ուսում առար, ոչ դպրո՛ց անցար...
Ի գուր փշացրիր քո ձիրքն ու կյանքը...

Այդ սաստիկ շարժեց հայի գարմանքը:

1897